

Camellia

18

กบ

名
門
嫡
后

เจ้าทะเล
บุตรสาว
อันดับหนึ่ง
ของ
ตระกูล!

繁多 ฟานตั่ว เขียน
มณฑิรา ฟ้าทอง แปล
白岫 ไป๋ซิว วาด

บทที่ 593 อาการัชก

สำหรับคนที่รู้ความเป็นมา การสวรรคตของเจ้าเต๋อตั๋งฮ่งเต๋อ ไม่ถือว่าเป็นเรื่องเหนือคาด เพราะหลังจากที่เถาฮองเฮา สวรรคตได้ไม่กี่วัน ฮ่งเต๋อเฒ่าก็ประชวรหนักจนนอนติดเตียง สามารถยื้อชีวิตมาจนถึงทุกวันนี้ได้ ร่างกายย่อมทรุดโทรมลงเรื่อยๆ

แต่สำหรับคนที่ไม่รู้ความเป็นมา นี่เป็นเหมือนฟ้าผ่า กลางวันแสดๆ!

ฮ่งเต๋อเฒ่าสวรรคต ฮ่งเต๋อองค์ใหม่จะต้องสืบทอด บัลลังก์ต่อทันที ซึ่งปัญหาใหญ่และเด่นชัดที่สุดคือการคัดเลือก พระนัดดาไท่จื่ออย่างเร่งด่วน!

เนื่องจากก่อนหน้านี้ ตอนที่ไท่จื่อยังเป็นผู้สืบทอด บัลลังก์ การแย่งชิงตำแหน่งพระนัดดาไท่จื่อเป็นเรื่องที่ทุกคน ทราบดี นับแต่โบราณกาลมา มีแต่การแต่งตั้งไท่จื่อ ไม่มีการ

พูดถึงการแต่งตั้งพระนัดดาไท่จื่อ จึงไม่ใช่เรื่องเร่งด่วนที่ต้องรีบ
แต่งตั้งให้ได้

แต่ในเวลานี้ ไ่จื่อกำลังจะขึ้นมาเป็นฮ่องเต้องค์ใหม่ แม้
ได้ชื่อว่าองค์ใหม่ แต่ฮ่องเต้องค์ใหม่พระชนมายุเท่าไรแล้ว

เกือบจะเป็นทวดคนอยู่แล้ว จะไม่แต่งตั้งไ่จื่อได้อย่างไร

เจ้าเต๋อตั๋งเองได้ฟังสวรรคต หากรีบร้อนถวายฎีกาเสนอ
ให้มีการแต่งตั้งพระนัดดาไท่จื่อในช่วงเวลาสำคัญเช่นนี้ เกรงว่า
จะไม่เป็นมงคลต่อฮ่องเต้องค์ใหม่ สิ่งแรกที่ขุนนางทั้งหลาย
ต้องการถวายฎีกาก่อนคือเรื่องนี้!

แม้ว่าจะเป็นเช่นนี้ บรรดาขุนนางต่างก็รู้ดีว่าหลังพิธีพระ-
ศพ จะถวายฎีกาเรื่องนี้ในที่ประชุมสภาขุนนาง!”

การต่อสู้ระหว่างฝ่ายฮู่จวินอ๋องกับฝ่ายฉงจวินอ๋อง
ยิ่งทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ

ในช่วงสำคัญเช่นนี้ ชิวเย่หลันกลับไม่มีเวลาใส่ใจ
เนื่องจากแม่สามีกำลังบาดเจ็บสาหัสจนลุกไม่ขึ้น พี่สะใภ้ทั้งสอง

เสียชีวิตไปแล้ว ในฐานะสะใภ้ที่เหลืออยู่ของไท่จื่อ นางย่อมรับ
ตำแหน่งแม่งานในช่วงพิธีพระศพ

ทั้งนี้ทั้งนั้น ก็ยังมีเสียงลือกันไปต่าง ๆ นานา

“จวนฉงจวินฮ่องโซคหล่นทับซัด ๆ พระชายาไท่จื่อทรง
ประจวร อีกทั้งยังมาเกิดเรื่องกับพระชายาสู่ยจวินฮ่องและพระ-
ชายาจิ้งจวินฮ่องอีก จึงยกเลิกการกักบริเวณ เพื่อให้พระชายา
ฉงจวินฮ่องออกหน้าจัดพิธีพระศพ!”

“เจ้าพูดเบา ๆ หน่อยสิ พระชายาฉงจวินฮ่องไม่ใช่คน
อารมณ์ดี หากนางมาได้ยินเจ้าพูดอย่างนี้ ประเดี๋ยวก็โดน
เล่นงานเอาหรอก!”

“นางจะมาเล่นงานอะไรข้า ฮ่องเต้สวรรคตไปแล้ว ฮ่องเต้
องค์ใหม่กำลังจะขึ้นครองราชย์ วันหน้าฮ่องเต้องค์ใหม่มีอำนาจ
เด็ดขาด เมื่อคนของจวนฉงจวินฮ่องอยู่ตรงหน้าฮ่องเต้องค์ใหม่
ยังจะกล้าวางอำนาจอะไรอีกหรือ หากนางรู้จักอ่านสถานการณ์
คงไม่มาเล่นงานข้าหรอก หรือขึ้นทำ คอยดูเถิด ข้าจะถือโอกาส
โวยวายให้นางเสียหน้า ถือเป็นการช่วยฝ่ายสู่ยจวินฮ่องไปใน
ตัว”

“เวลานี้เป็นช่วงไวทุกข์ทั่วทั้งแผ่นดิน เจ้าเหล่าๆ ลงบ้างเถิด หากเกิดเรื่องขึ้นมาจริง เจ้าจะรับโทษไหมหรือ”

“จวนฉงจวินต้องคงอยู่ในสภาพนี้ได้อีกไม่นานหรอก พวกเขายังจะทำอะไรได้อีก พระชายาสຸຍจวินต้องกับพระชายาจิงจวินต้องก็ตายไปแล้ว ลูกของสองคนนี้ยังเด็กต้องการคนดูแล พวกเจ้าคิดว่า...”

“วันหน้าพระชายาสຸຍจวินต้องจะได้เป็นฮ่องเฮา ไม่ใช่ใครก็เป็นกันได้ แต่อีกไม่นานจิงจวินต้องคงได้รับแต่งตั้งเป็นฮ่อง หากคนในครอบครัวได้เป็นพระชายา ก็นับว่าเป็นเกียรติอย่างสูง!”

“พูดถึงเรื่องนี้ หลานสาวลูกพี่สะใภ้ในครอบครัวเดิมของเจ้า นางมีหน้าตาสะสวย บิดนางเป็นขุนนางชั้นสาม โอกาสแต่งงานกับสຸຍจวินต้องอาจมีไม่มาก แต่โอกาสแต่งงานกับจิงจวินต้องมีมากกว่า”

“ญาติห่างๆ ขนาดนี้ ข้าก็ไม่กล้านับญาติหรอก แต่เด็กนั้นก็หน้าตาสะสวยจริงๆ รอให้ออกทุกข์ก่อน หากมีโอกาสได้ไปคารวะพระชายาไท่จื่อ ครอบครัวคงพานางไปให้พระชายา

“ไท่จื่อตูตัว...ถึงเวลานั้นหากมีโอกาศ ก็หวังว่าท่านจะช่วยพูดให้
บ้าง...”

ขณะที่หญิงชั้นสูงหลายคนกำลังจับกลุ่มพูดคุยกันอย่าง
ออกรสออกชาติ จู่ๆ ก็มีเสียงพูดดังแทรกเข้ามา “ท่านปู่เพ็ง
สวรรคต ศพของอาสะไ้ทั้งสองคนยังไม่ทันเย็น พวกเจ้ากลับ
พูดไปถึงเรื่องงานแต่งของพี่ชายทั้งสองแล้ว เห็นตระกูลเจียง
ของข้าเป็นอะไรกัน!”

เหล่าหญิงชั้นสูงต่างตกใจจนตัวแข็งทื่อ ครั้นพวกนาง
หันกลับมองไปทางต้นเสียง ก็เห็นว่าเป็นชิวเย่หลัน แม้นใจจะ
รู้สึกหวั่นกลัว แต่ก็ยังมั่นใจอยู่บ้าง

“พระชายาฉงจวินอ่อนแอพิ้งผิดแล้วกระมัง พวกข้าไม่ได้
พูดถึงเรื่องแต่งงานอะไรเลย แคบอกว่พระชายาไท่จื่อเป็นคนดี
แต่เพราะท่านยังบาดเจ็บอยู่ จึงออกมาควบคุมงานใหญ่ไม่ได้
เท่านั้น”

ชิวเย่หลันมองออกตั้งแต่แรกแล้ว สตรีเหล่านี้น่าจาก
ครอบครัวที่สนับสนุนฝ่ายชายาฮู่ยฉงจวินอ่อน มิน่าพวกนางถึงได้

ดูแคลนจนจนงจวินอ่องมากนัก คนตัวตั้งตัวตีพูดหาเรื่องตน
ทั้งทางตรงทางอ้อม

เวลานี้คนที่ตอบคำถามไม่ยอมรับว่าพวกตนพูดถึงเรื่อง
การแต่งงานของราชินิกุลในช่วงพิธีพระศพ และยังเย้ยหยัน
ชีวเย่หลันว่ามีโอกาสรับหน้าที่นี้เพราะชายาไท้จื่อกำลังประจวบ
และหัวเราะนางที่ถือสาเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ ทันทีที่พูดจบ
คนอื่นก็ทำสีหน้าล้อเลียนขึ้นมาทันที เป็นการรวมกลุ่มกันข่ม
ชีวเย่หลัน!

น่าเสียดายที่ชีวเย่หลันไม่ได้หวาดหวั่น เมื่อเห็นสถาน-
การณ์เป็นเช่นนี้ ก็รีบส่งคนไล่ลัดขิดทันที

“ท่านปู่เพิ่งจากไป สตรีที่มีบรรดาศักดิ์พวกนี้ได้รับสั่งให้
เข้าวังมาไว้อาลัย แต่สีหน้าของแต่ละคนกลับไม่ดูเศร้าโศก กลับ
ยังสุขหัวกันซุบซิบนินทา ใส่ร้ายราชินิกุล ตักเตือนแล้วก็ยัง
ไม่แก้ไข...คนเช่นนี้ไม่มีคุณสมบัติที่จะมาร้องให้อาลัยให้ท่านปู่
ถอดชุดไว้ทุกข์ออก แล้วไล่ออกจากวังไปเสีย!”

เมื่อเห็นสีหน้าล้อเลียนของหญิงชั้นสูงเกร็งทื่อ ชิวเย่หลัน
ก็ออกคำสั่ง “จดชื่อกับตำแหน่งของพี่ชายและบิดาของแต่ละคน

ไว้ ประเดี้ยวคัดลอกไว้สองชุด ส่งไปฝ่ายว่าการหนึ่งชุด ส่วนอีกชุดหนึ่งส่งไปให้ท่านพ่อ”

“เจ้าใส่ร้ายพวกข้า!” หญิงชั้นสูงที่ก่อนหน้านี้เคยแสดงท่าทีเป็นปรปักษ์กับจวนฉงจวินอ่องที่สุดตื่นตระหนก กรีดร้อง “พวกข้าไม่ได้พูดอะไรเลย เจ้าคิดไปเอง...”

‘เพียะ!’ สตรีคนนั้นพูดยังไม่ทันจบ มู่จิ้นก็ตรงเข้าไปตบหน้าหญิงชั้นสูงคนนั้นอย่างแรงจนหัวเซเข้าไปชนที่อกของเพื่อน แล้วพูดอย่างเฉียบขาด

“อยู่ต่อหน้าพระศพขององค์จักรพรรดิ จะไว้วายเสียงดังได้หรือ ไม่รู้จักแบบแผนเอาเสียเลย! ไม่รู้ใครตาบอดเสนอแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ให้คนแบบนี้!”

แล้วเร่งรัดข้าหลวง “ยื่นเหม่ออะไรอีก! ไม่ได้ยินที่ข้าพูดหรือ!”

หลังจากนั้น หญิงชั้นสูงฝ่ายฮู่จวินอ่องหลายคนก็ถูกนำตัวออกไปนอกวังหลังในสภาพเสื้อผ่าหลุดลุ่ย แต่ละคนนอกจากจะอับอายขายหน้าแล้ว ยังคงแค้นชิวเห่หลันเป็นล้นพ้น

เมื่อเรื่องนี้ถูกรายงานไปถึงเบื้องบน เมื่อรายงานไปถึงมือของหย่งอ้ออ้ง หย่งอ้ออ้งกลับเข้าวังไปพูดระบายความไม่พอใจกับฮ่องเต้องค์ใหม่ที่ดีไม่ทุกขั้ไม่ร้อนต่อเรื่องใดๆ แต่กลับตำคนที่มาร้องทุกข์

“โง่มาถึงขนาดนี้เชียวหรือ! เวลาคนที่จะทำหน้าที่แทนพระชายาไท่จื่อได้ นอกจากพระชายาจริงนั้นอ้อแล้วยังมีใครอีก ในเวลาเช่นนี้ ยังบังอาจมาหาความกับนางหรือ นี่ไม่เท่ากับเอาตัวเองเป็นไก่ให้นางเชือดให้ลิงดูหรือ!”

ผู้ใต้บัญชาที่มีหน้าที่อดัดใจ “แต่จะไม่จัดการเลยก็คงไม่ได้ มิเช่นนั้นจะเป็นการทำลายศรัทธาของคนนะขอรับ”

“แล้วใครจะให้ผู้หญิงไร้มองพวกนั้นพูดถึงเรื่องตัวเลือกคนที่จะมาแต่งงานกับฮู่จวินอ้ออ้งกับจิ้งจวินอ้ออ้งในงานพิธีพระศพของฮ่องเต้ อีกอย่างชายาจริงนั้นอ้อสองคนเพิ่งตายไปได้ไม่กี่วัน มีที่โหล่นปูเพิ่งตาย แต่แขกที่มาไว้อาลัยกลับประพาดิตัวเหมือนไม่เคยได้รับการอบรม ยกเรื่องการแต่งงานของหลานมาพูดแบบนี้เป็นเรื่องที่ใช้ได้หรือ!” หย่งอ้ออ้งพูดอย่างเย็นชา

“สมน้ำหน้าพวกนางที่ถูกไล่ออกจากวัง อีกอย่างเวลานี้ หากทูลต่อฮ่องเต้คงดีไหมว่าต้องการเปลี่ยนแม่งาน เช่นนั้นจะเปลี่ยนเป็นใคร ก็มีแต่ต้องให้ท่านหญิงฝูหลิงซึ่งแต่งออกไปแล้ว มาออกหน้าแทน”

ถึงตอนนี้ผู้ใต้บัญชาจึงนึกคิดขึ้นมาได้ ซายาสู่จวินอ๋อง ที่ตายไปเป็นบุตรสาวแท้ๆ ของหย่งอ้ออ๋อง บุตรสาวเพิ่งตาย ก็มี คนหมายตาตำแหน่งที่นางเหลือไว้ หากหย่งอ้ออ๋องยังอารมณ์ดี อยู่ได้ก็ประหลาดแล้ว และไม่แปลกที่เขาจะคิดว่าหญิงชั้นสูง เหล่านั้นหาเรื่องใส่ตัวเอง และยังไปหาเรื่องซายาสู่จวินอ๋องอีก!

เนื่องจากหย่งอ้ออ๋องยังนิ่งเฉย เรื่องนี้จึงเงียบหายไป ส่วน ชิวเย่หลันที่จัดการปัญหาอย่างเด็ดขาด ทำให้หญิงชั้นสูงทั้ง ในและนอกราชสำนักได้เห็นเป็นประจักษ์ คนที่มาพูดระคายหู ในงานพิธีพระศพจึงลดลงไปมาก

ในขณะที่ชิวเย่หลันกำลังจัดการดูแลงานพิธีพระศพ วันตะวันออกก็ส่งคนมารายงาน

“พระชายาไท่จื่อเชียวซายาสู่จวินอ๋องไปพูดคุยด้วยขอรับ!”

บ้านเมืองมีอาชชาตเจ้าแผ่นดินแม้เพียงวันเดียว ใ้ห้จื่อ
ต้องเป็นทนายทที่ถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้นเมื่อเจาเตอด้-
ฮ่องเต้สวรรคตแล้ว ใ้ห้จื่อจึงต้องสืบทอดบัลลังก์ต่อหน้าพระศพ

แต่เวลานี้ราชกิจสำคัญอันดับหนึ่งคือจัดงานพิธีพระศพ
ของเจาเตอด้ฮ่องเต้ ยังไม่มีเวลาแต่งตั้งชายาใ้ห้จื่อเป็นสองเฮา
ต่อให้มีเวลา ด้วยอาการของชายาใ้ห้จื่อในเวลานี้ ทำให้นางไม่
สามารถเข้าร่วมพิธีแต่งตั้งฮองเฮาได้ จึงได้แต่เรียกขานเป็น
‘พระชายาใ้ห้จื่อ’ ตามเดิม

นอกจากนี้ นางยังไม่ได้ย้ายเข้าไปอยู่ในวังจื่อเชิน เพราะ
อาการของชายาใ้ห้จื่อในเวลานี้ควรนอนพักอยู่หนึ่ง ๆ ไม่ควรขยับ
เขยื้อน อีกทั้งวังจื่อเชินก็ถูกปิดไว้ระยะหนึ่งแล้ว แม้จะรีบเร่ง
เก็บกวาดก็ยังไม่เหมาะสำหรับการพักผ่อน

เมื่อได้ยินว่าแม่สามีเรียกไปพบ ชิวเย่หลันก็ไม่รอช้า
นางยังเอ่ยอย่างตื่นเต้น “ท่านแม่ฟื้นแล้วหรือ”

แต่คนที่มาส่งสารกลับไม่ได้ตอบตามตรง เพียงแต่พูด
เร่รัด “เชิญพระชายาจวันฮ่องรีบไปเถิดขอรับ!”

นางนิกระแวงขึ้นมากันทันที รีบมอบหมายงานที่ทำอยู่ให้คนใกล้ชิด แล้วตรงดิ่งไปวังตะวันออก แต่แล้วก็ต้องสุดลมหายใจเย็นวาทันทีที่เข้าไป!

“เหตุใดถึงเป็นเช่นนี้!” ถัดจากวันที่ชายาไ้จื่อถูกแทง ชิวเย่หลันได้ชวนเจียงฉีเจิงไปเยี่ยมไข้ที่วังตะวันออกแล้วหนหนึ่งเวลานั้นแม้ชายาไ้จื่อยังไม่ฟื้น และมีอาการไข้ร่วมด้วย แต่ร่องหัวหน้าสำนักหมอหลวงซึ่งเชี่ยวชาญในด้านการรักษาอาการบาดเจ็บภายนอกมากที่สุดได้รับรองกับเจียงฉีเจิงอย่างแข็งขันว่า ชายาไ้จื่อพ้นขีดอันตรายแล้ว มีโอกาสหายไม่วันใดก็วันหนึ่ง

จากนั้นก็มิข่าวคราวจากวังตะวันออกส่งมาถึงพวกนาง บอกว่าไม่เป็นอันตรายถึงชีวิตแน่นอน ห่วงแต่ว่าวันหน้าอาจทิ้งรอยแผลเป็นไว้ ทำให้ชายาไ้จื่อไม่พอใจ

เรื่องอาการบาดเจ็บของชายาไ้จื่อ ชิวเย่หลันพยายามคิดในแง่ดีเอาไว้ แต่หลังจากผ่านไปหลายวัน ชายาไ้จื่อซึ่งประทับอยู่บนแท่นบรรทมด้านหลังม่านมุ้งหุหุรา สีหน้าขาวซีด

แฝงใจแห่งความตาย เห็นได้ชัดว่ามีการทำแผลก่อนที่ชีเว่ห์หลันจะเข้ามาไม่นาน ทำให้ภายในมุ้งมีกลิ่นยาคละคลุ้ง แต่กลิ่นยาก็มีอาจกลบกลิ่นหนองจากบาดแผลได้!

“ตอนที่ท่านแม่ถูกแทง มีหมอหลวงหลายคนมาทำแผลมิใช่หรือ!” ชีเว่ห์หลันสะกดโทสะไว้ไม่อยู่ หันไปถามคนใกล้ชิดเสียงเบา “ต่อไปหัวหน้าสำนักหมอหลวงและรองหัวหน้าสำนักหมอหลวงคงต้อง...” นางพูดยังไม่ทันจบ ก็เห็นคนใกล้ชิดรีบทำท่าทางเป็นเชิงให้นางหยุดพูด

ชีเว่ห์หลันไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว นางเห็นชายาไท่จื่อซึ่งเดิมทีกำลังนอนอยู่ จู่ๆ ก็ล้มตาคโพล่งขึ้นมาทันที!

จากนั้นร่างกายของชายาไท่จื่อก็บิดเกร็งราวกับธนูที่ขึ้นสายจนตึงเต็มที!

ชีเว่ห์หลันมองภาพตรงหน้าด้วยสายตาที่ไม่อยากเชื่อไรชนอ่อนลุ่มกฐั กระทั่งถูกนางกำนัลพาตัวออกมาจากห้องบรรทม นางจึงพิมพ์้าถามไป “ท่านเป็นอะไร...”

“หมอหลวงบอกว่าป็นอาการชักเจ้าคะ!” นางกำนัลตอบด้วยความลำบากใจ ยังไม่ทันสิ้นเสียงพูดก็น้ำตาร่วงพริ้ว!

อาการชักคือโรคบาดทะยัก...

ชีวเย่หลันรู้จักโรคนี้มาจากภพก่อน หากรักษาไม่ทัน-
การณ์จะตายได้โดยง่าย ยิ่งไม่ต้องพูดถึงในยุคสมัยนี้

หากยาลูกกลอนที่เหลียนไท่เพยเตรียมไว้ให้ลูกชาย
สำหรับใช้ในการสู้รบตอนนั้นยังเหลืออยู่ บางทีอาจพอมีหวัง แต่
หลังจากที่เหลียนไท่เพยกับชีวจิ้งเหยียนเสียชีวิตไป ยังมีคนทำ
ยานั้นหรือไม่ ไม่มีใครรู้ได้ แม้แต่เหรินจื้อยงก็ไม่รู้ ยาลูกกลอน
ที่ว่านั้นถูกใช้ไปจนหมดตั้งแต่ตอนที่ชีวจิ้งหลันแก้แค้นแล้ว!

นั่นหมายความว่าวิธีรักษาเพียงวิธีเดียวนั้นคือ เปิด
ปากแผลที่ลึกและแคบให้กว้างขึ้น เพื่อที่จะล้างบาดแผลให้
สะอาด จากนั้นก็ขึ้นอยู่กับว่าชายาไท่จื้อจะทนไหวหรือไม่

แต่หญิงสูงศักดิ์ที่เกิดในตระกูลขุนนาง ได้รับการเลี้ยงดู
แบบประคบประหงมมาตั้งแต่เล็ก กอปรกับมีอายุใกล้จะเป็น
ทวดคนอยู่รอมร่อ จะทนอาการแผลติดเชื้อที่แม้แต่ชายหนุ่ม
จำนวนมากก็ยังทนไม่ได้หรือ

ในสมองของชีวเย่หลันสับสนอลหม่านไปหมด!

“พระชฌา? พระชฌาเจ้าคะ?”

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานเท่าไร เมื่อชวีเยลันรู้ตัวก็พบว่า ตนมีน้ำตานองหน้า จึงนึกขึ้นได้ว่ห่างออกไปไม่ไกล มีนางกำนัลกำลังร้องเรียกตนอยู่

นางยกแขนเสื้อขึ้นปาดน้ำตา แล้วถามออกไปเสียงแหบพร่า “มีอะไรหรือ”

“ฮ้องเต้ทรงมีรับสั่งเจ้าคะ!” นางกำนัลก้มหน้างู้ด พูดอย่างระแวดระวัง “เนื่องจากชฌาจว้นฮ้องสองคนเพ็งจากไป ร่วมาถึงฮ้องเต้องค์ก่อนเสด็จสวรรคตแล้ว เวล่านี้หากมีข่าวการสูญเสยในราชวงศ์อีกคงไม่เหมาะสม หวังว่พระชฌาจะรักษาความลับเรื่องอาการประชวรของพระชฌาไว้จื้อเจ้าคะ!”

“แต่ว่...”

“ประเดี๋ยวก่อนกลับไปคารวะพระศพ ขอให้พระชฌาทำตัวตามปกติ โปรดบอกกับท่านหญิงฝูหลิงและคนอื่นว่อาการบาดเจ็บของพระชฌาไว้จื้อทรงตัวแล้ว ท่านต้องการพักผ่อนให้มาก อีกไม่กี่วันก็คงหายดี!”

“จะยกเรื่องการแต่งงานใหม่ของฮู่จวินอ๋องกับจิ้งจวิน-
อ๋องมาพูดก็ยอมได้ พูดทำนองว่าพระชายาไท่จื่อต้องการสอบ
ถามท่านด้วยตัวเอง! ผู้อื่นจะได้ไม่สงสัยเจ้าค่ะ!”

ชิวเย่หลันรับฟังอย่างตะลึง ครู่หนึ่งจึงพูดตอบรับไปอย่าง
เลื่อนลอย “หม่อมฉันน้อมรับพระบัญชาเพคะ!”

ครออย่าบ

บทที่ 594 หลังจากเปิดเผยความลับแล้ว
คนจะรักข้าหรือเกลียดข้า

ใช้เวลาอยู่ครู่ใหญ่ ชิวเย่หลั่นก็กลับไปยังห้องพิธีพระศพของ
เจาเต๋อตี้ฮ้องเต้ แล้วอธิบายกับเจียงฉีเจิงและคนอื่นเหมือนไม่มี
อะไรเกิดขึ้น

“เรื่องที่ผู้หญิงปากไม่มีหูรูดพวกนั้นพูดกัน ท่านแม่ได้ยิน
เรื่องนี้เข้าก็โกรธมาก จึงเรียกข้าไปสอบถามว่าจะจัดการเรื่องนี้
อย่างไร เมื่อรู้ว่าผู้หญิงพวกนั้นถูกไล่ออกจากวัง บรรดาผู้ชายใน
ครอบครัวที่รับราชการในราชสำนัก ถูกจดรายชื่อไว้ รอให้ฝ่าย
ว่าการจัดการ เกรงว่าจะถูกตรวจสอบเป็นรายบุคคลไป ท่านจึง
วางใจ มิเช่นนั้น ท่านแม่คงไม่ยอมเป็นแน่!”

“สมน้ำหน้า!” เจียงฉีเจิงยังไม่ทันพูด จวงมานกลับพูดขึ้น
ก่อน “พวกมิดาแต่ไม่มีแวว! บังอาจปากพล่อยไม่ดูกาลเทศะ
ไม่รู้จักเคารพผู้อาวุโส ดูซิว่าฝ่ายว่าการลงมือแล้ว พวกนางจะ
พูดอะไรได้อีกหรือไม่ หากไม่จัดการให้หนัก ต่อไปพวกเราค่อย

“ไปบอกท่านอาหึง ต้องมอบบทเรียนที่คนพวกนั้นจดจำไปชั่วชีวิต!”

ต่อไปหรือ...ต่อไปยังไม่รู้เลยว่าอาหึงของเจ้าจะรอดหรือไม่

ชีเย่หลันรู้สึกปวดใจ แต่ไม่กล้าแสดงอาการออกมา จวงมันเป็นคนโง่เงา ไม่ใส่ใจรายละเอียดย่อย ทว่าเจียงฉีเจิงนั้นแตกต่างออกไป อาหึงผู้นี้เป็นคนละเอียดอ่อน คำสั่งของพ่อสามีบอกว่าต้องปิดบังนางด้วย ชีเย่หลันจึงไม่กล้าเผยแพร่ให้นางมองออก

จึงตอบไปด้วยเสียงราบเรียบ “เรื่องนั้นยังไม่แน่ เวลานี้ต้องจัดการพิธีตรงหน้าให้ดีเสียก่อน หากอยากคิดบัญชีกับพวกนาง ไม่ต้องกลัวว่าวันหน้าจะไม่ได้จัดการ”

เจียงฉีเจิงไม่ยี่หระว่าหึงสูงศักดิ์จะถูกจัดการอย่างไร แม้แต่พูดก็ยังไม่อยากพูดถึงเลย ได้แต่ถามว่า “เวลานี้ท่านแม่เป็นอย่างไรบ้าง”

เมื่อนางพูดออกมาแบบนี้ จวงมานจึงนึกขึ้นได้ แล้วถามขึ้นบ้าง “ในเมื่อท่านอาหญิงสามารถจัดการงานได้แล้ว ท่านจะพักฟื้นอีกนานหรือไม่กว่าจะหาย”

หากไม่ใช่เพราะจวงมานเป็นหลานสาวที่ไม่เอาใจใส่ ซายาไท่จื่อมากเท่าเจียงฉีเจิง แต่เพราะเจียงฉีเจิงรู้ต้นสายปลายเหตุที่ทำให้ซายาไท่จื่อได้รับบาดเจ็บ ปีนปักผมเล่นนั้นแถมถึงจนถึงโคน ต้องมีอาการร้ายแรงแค่ไหน แต่จวงมานรู้มาแค่คร่าวๆ ว่าซายาไท่จื่อได้รับบาดเจ็บ หกล้มศีรษะกระแทกภูเขา จำลองจนมีเลือดออก

รวมถึงตอนที่จวงมานไปเยี่ยมไข้ที่วังตะวันตก แม้ซายาไท่จื่อยังคงสลบอยู่ แต่นางกำนัลใกล้ชิดถูกกำชับไว้ ไม่ให้แสดงสีหน้าตึงเครียด นางจึงคิดว่าอาการบาดเจ็บของอาหญิงไม่ได้รุนแรง รักษาเพียงไม่กี่วันก็หายดี

เวลานี้ชีวเย่หลันพูดขึ้นบ้าง “อาการไข้ทุเลาลงแล้ว แต่สภาพจิตใจยังบอบช้ำอยู่ พอสอบถามเรื่องนี้ ฉางมามากก็ขยับตาไม่ให้ขำอยู่รบกวนท่านนาน”

จวงมานหลงเชื่อในทันที “เมื่อท่านอาหึงหายดี ข้าจะแนะนำให้ท่านเลือกนางกำนัลที่หน่วยก้านดีสักสองคนไว้ถวายเป็นการปรนนิบัติอย่างใกล้ชิด ฉางมามาจงรักภักดีก็จริง แต่พอเกิดเรื่องขึ้นมา นางเคลื่อนไหวตัวไม่คล่องแคล่วเท่าเด็กสาว...แต่เรื่องนี้จะให้ฉางมามารู้ไม่ได้ มิเช่นนั้นนางคงเสียใจมากแน่ๆ!”

เจียงฉีเจิงกลับยังติดใจสงสัย พูดขึ้นมาอีกว่า “ว่าไปแล้วเรื่องนี้น่าจะใช้เวลาไม่นานแท้ๆ” ทั้งที่ชีวเย่หลันรู้ดีอยู่แล้วแท้ๆ ว่าชายาไท่จื่อได้รับบาดเจ็บ คงใช้เวลาพูดคุยด้วยไม่นาน แต่เมื่อครู่ชีวเย่หลันกลับหายไปตั้งนานสองนาน!

ว่าแล้วเซียว ฟีสามีคนนี้มีไหวพริบไม่ธรรมดาเลย!

ชีวเย่หลันลอบถอนหายใจ แต่ใบหน้ายังคงไม่เผยพิรุณออกมา พูดขึ้นว่า “ท่านแม่กลัวว่าหากเกิดเรื่องทำนองนี้ขึ้นอีกตอนที่ข้าบอกลา ท่านยังให้ฉางมาเดินมาส่งข้า ตอนอยู่บนทางเดินก็ตักเตือนข้าอีกครู่ใหญ่เลย”

ชีวเย่หลันยังทำเป็นถอนหายใจ กล่าวต่อว่า “ข้ามีผีสะใภ้รับหน้าให้ตลอดจนเคยชิน จู่ๆ ก็ให้ข้าออกหน้ามารับภาระหนักแบบนี้ ข้าทำอะไรไม่ถูกจริงๆ เมื่อสบโอกาสขอคำแนะนำจาก

ฉางมามา ข้าก็ถามนางอย่างเต็มที่ ถามทุกเรื่องที่เคยเจอและยังไม่เคยเจอ”

“ถูกของเจ้า เมื่อก่อนมีผีสะใภ้สิบสี่ ต่อมาก็เป็นผีสะใภ้แปด นี่ถือเป็นครั้งแรกที่เจ้าออกหน้าเป็นแม่งาน” ถึงตอนนี้เจียงฉีเจิงยอมคลายความกังวล พุดพลอบใจ “แต่เจ้าไม่ต้องกังวลมากไป เพราะราชวงศ์ฉินของเราเพิ่งวางรากฐานได้ไม่กี่ปี แบบแผนต่าง ๆ ล้วนเรียนรู้จากราชวงศ์ยุ้ยก่อนหน้านี้ ไม่ได้กำหนดตายตัว ค่อยเป็นค่อยไปก็แล้วกัน”

ในที่สุดซิวเย่หลันก็สามารถทำให้ผีสามี่หายสงสัยได้แล้ว และยังให้ว่านเจียงฉีเจิงและจวงมานช่วยกระจายข่าวนี้ออกไปด้วย เหตุเพราะ ‘ข้าจะได้อาศัยบารมีของท่านแม่ทำให้นางปีศาจพวกนั้นยำเกรงเสียบ้าง!’

หลังจากที่ส่งสองคนนี้กลับไปแล้ว ซิวเย่หลันก็ทำงานต่อ พลังครุ่นคิดอย่างวิตก

ควรบอกสิบเก้าให้เขาไปเยี่ยมท่านแม่ดีหรือไม่นะ

แม้จะกล่าวว่าชายาไท่จื่อไม่สามารถพูดได้ แต่ท่านก็ยังมีชีวิตอยู่...

หลังจากที่ชายาไท่จื่อถูกแทง เนื่องจากเจียงหยาชวงถูก
กักบริเวณให้อยู่แต่ในจวนจนจวนอ่องตลอด ต่อมาพอเจาเต๋อตี-
ฮ่องเต้เสด็จสวรรคต เขาถึงได้รับอนุญาตให้เข้าวังไปไว้อาลัย
ผู้อาวโส ไม่มีเวลาปลีกตัวไปเยี่ยมมารดาเลย

ก่อนหน้านั้น พ่อสามีไม่ได้กำชับว่าให้ปิดบังเจียงหยาชวง
แต่พระองค์ก็ไม่ได้พูดอย่างเปิดเผยว่าให้แจ้งข่าวนี้กับ
เจียงหยาชวงด้วย ชิวเย่หลันตัดสินใจอยู่นาน ในที่สุดก็ตัดสินใจ
เด็ดเดี่ยว กัดฟันแล้วพูดกับตัวเอง

ไม่สนใจแล้ว! คืนนี้ต้องให้คนไปบอกสิบเก้า อย่างมากก็
ถูกพ่อสามีจัดการ ก่อนหน้านั้นข้าเคยทำให้พ่อสามีไม่พอใจอยู่
หลายครั้ง ครั้งนี้ครั้งเดียวไม่น่าเป็นอะไร มิเช่นนั้นสิบเก้าต้อง
รู้สึกเสียใจภายหลังแน่ และยังเสียใจไปตลอดชีวิตด้วย!

วันนั้นรอนจนกระทั่งถึงเวลาค่ำมืด เจียงฉีเจิงชวนชิวเย่-
หลันไปนั่งพักที่ตำหนักข้าง ถือโอกาสนี้เรียกมหาดเล็กมา
กระซิบบอกเขาให้ไปเรียกเจียงหยาชวงที่จุดเฝ้าพระศพของ
พระญาติ มหาดเล็กออกไปได้ไม่นาน ก็กลับมาด้วยสีหน้าไม่
พอใจ

“พระชานา จงจว้้นอ่องไม้อยู่ที่นั่นขอรับ!”

ไม้อยู่หรือ ชวเย่หลันครุ่นคิด

“เช่นนั้นเจ้าไปเฝ้าดูที่ตรงนั้นไว้ รอเขากลับมาแล้วค่อยเรียกเขามา” นางนึกว่าสามีไปเปลี่ยนเสื้อผ้าหรือไปพักผ่อนชั่วคราว

แต่มหาดเล็กกลับพูดขึ้นเบาๆ “บ่าวหมายถึงว่าห้องเต๋าทรงโปรดให้เขาเข้าเฝ้า ไม่รู้ว่าจะกลับมาเมื่อไรขอรับ”

“ห้องเต๋หรือ!” ชวเย่หลันตะลึง รีบนั่งตัวตรงทันที

“เข้าเฝ้าด้วยเรื่องอะไรหรือ” นางรู้ได้ทันทีว่าพ่อสามีต้องมีเจตนาไม่ซื่อเป็นแน่!

ยี่งตอนกลางวัน พ่อสามีเพิ่งกำชับให้นางปิดบังความจริงเกี่ยวกับอาการป่วยของแม่สามี ปิดบังแม้กระทั่งกับบุตรสาว หรือว่าพระองค์ต้องการใส่ร้ายว่าเป็นความผิดของเจียงหยาชวง!

เมื่อคิดได้เช่นนี้ ชวเย่หลันก็เริ่มมีเหงื่อผุดซึม

ข้าเป็นคนบอกพี่สืบแปดกับม่านเออร์ว่าอาการบาดเจ็บของท่านแม่ทรงตัวแล้ว อีกไม่นานก็คงหายดีแล้ว หากท่านแม่เป็นอะไรไปและมีส่วนเกี่ยวข้องกับสืบเก่า ข้าค่อยบอกว่าคุณจริงว่าท่านแม่มีอาการชักมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว สองคนนี้จะเชื่อหรือ พวกนางต้องคิดว่าข้าปกป้องสืบเก่าแน่ๆ!

จงม่านกับเจียงฉีเจิงเป็นผู้สนับสนุนคนสำคัญของชีวเย่หลันกับเจียงหยาชวงสองสามีภรรยา แต่ทั้งสองคนก็ใกล้ชิดกับชายาไท่จื่อมากเช่นกัน มาลองคิดๆ ดูแล้ว สมมติว่าจงม่านกับเจียงฉีเจิงต่างคิดว่าเจียงหยาชวงเป็นคนทำให้ชายาไท่จื่อมีอาการหนักขึ้น และยังใส่ร้ายว่าเป็นฝีมือของฮู่จวินอ๋อง สองคนนี้จะไม่ผิดหวังในตัวเจียงหยาชวงหรือ

หากสองคนนี้ไม่สนับสนุนเจียงหยาชวง กอปรกับฮ่องเต๋องคี่ใหม่ยื่นมือเข้าแทรกแซง การตราหน้าเจียงหยาชวงว่าเป็นคนอกตัญญูย่อมทำได้ไม่ยาก เมื่อกล่าวหาเช่นนี้แล้ว แม้ถึงชื่อเสียงและคนอื่นๆ จะไม่ยอมแพ้ แต่พวกเขายังเหลือความหวังที่เจียงหยาชวงจะได้เป็นฮ่องเต๋ออยู่หรือ

ใช่แล้ว! แผนการของพ่อสามีกับแม่สามีคือให้สืบเก่าช่วยคำซุฟี่แปด จากนั้นก็อาศัยหย่งอ้ออ๋องและคนอื่นควบคุมสืบเก่า

อีกที เพื่อรับประกันว่าวันหน้าสิบเก้าจะไม่กำจัดพีแปดแล้ว
ชิงบัลลังก์มาจากพีชาย!

ชีวเย่หลั่นนึกถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลา จู่ๆ
ก็นึกขึ้นได้

แต่เรื่องราวในโลกหล้านั้นสุดจะคาดเดา ซายาฮูยจวิน-
อ่องจากไปแล้ว แม้จะบอกว่าตอนที่พีสะใภ้คนนี้ยังมีชีวิตอยู่
ก็ส่งผลต่อพีแปดไม่มาก แต่การมีอยู่ของนาง มีความหมายต่อ
หย่งอ้ออ่องและฐานะการเป็นพระสสุระ เมื่อนางตายไป แม้หย่งอ้อ-
อ่องจะยังเป็นพ่อตาของพีแปด แต่เมื่อไม่มีซายาฮูยจวินอ่องเป็น
คนกลาง ความสัมพันธ์ของเขากับพีแปดจะค่อยๆ ห่างเหินกัน
ไป ความมั่นใจของหย่งอ้ออ่องย่อมลดลง!

เดิมที พ่อสามีสามารถเลือกบุตรสาวของขุนนางใหญ่สัก
คนไปเป็นภรรยาเอกของพีแปดได้ แล้วค่อยสนับสนุนหย่งอ้ออ่อง
ที่หลังก็ย่อมได้!

แต่ประการแรก เวลานี้ขุนนางใหญ่ในราชสำนักไม่ได้
สนับสนุนพีแปดทุกคน ประการที่สอง แม้สนับสนุนพีแปด แต่
ท่านปู่เพิ่งจากไป ในระหว่างการไว้ทุกข์ ถึงอย่างไรพีแปดก็ยัง
แต่งงานไม่ได้ แม้พระนัดดาไท่จื่อจะไว้ทุกข์เพียงหนึ่งปี แต่...

เวลาหนึ่งปี จะว่านานก็ไม่นาน จะว่าสั้นก็ไม่สั้น ไม่รู้ว่าระหว่างนั้นจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ชีวเย่หลันรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว

ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้สืบทอดโอกาสที่ความสัมพันธ์ระหว่างหย่งอ้ออิงกับพี่แปดห่างเหินกันในช่วงหนึ่งปีนี้ จึงกดข่มพวกพ้องของฮู่จวินอ้ออิง เพราะพ่อสามีต้องการควบคุมสืบทอดอีกชั้นหนึ่งสินะ!

นางผุดลุกขึ้น ในดวงตาคู้งามที่สดใสปานดอกท้อปรากฏเพลิงโทสะลุกโชน

“เสด็จพ่ออยู่ที่ไหน! ข้าจะขอเข้าเฝ้าพระองค์!”

มหาตเล็กสะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นกิริยาหุ่นหันของนาง ตะลึงทึ่งอยู่ครู่หนึ่งจึงพูดอีกอึก

“เรียนพระชายา บ่าว...บ่าวไม่ทราบขอรับ!”

“ก็รีบไปสอบถามมาสิ!” ชิวเย่หลันสั่งด้วยสีหน้าเย็นชา “รายงานพระองค์ว่าข้ามีเรื่องสำคัญจะถวายรายงาน!”

ชีวเย่ห์ลันส่งคนไปสืบถามอยู่ครึ่งค่อนคืน แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าต้องตั้งค้ำใหม่อยู่ที่ไหน เมื่อถึงปลายยามโฉ่วสือ (ราวตีสาม) นางซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยความโกรธและเหนื่อยล้าสุดขีด ก็นอนพักหลังจากที่มึ่จึ่งเอ๋ยเตือน

“หากพระชายาไม่นอนเลย พรุ่งนี้จะจัดการงานต่าง ๆ ได้หรือเจ้าคะ”

ในเวลาเดียวกันนั้น ในสถานที่ที่ชีวเย่ห์ลันนึกไม่ถึง บนซากปรักหักพังของวังกานเฉวียน สองพ่อลูกซึ่งนั่งเฝ้าอยู่หลายชั่วยาม ก็พูดทำลายความเงียบขึ้น “นึกไม่ถึงใช่ไหม ว่าพ่อจะเรียกเจ้ามาที่นี่”

“ทูลเสร็จพ่อ ลูกประหลาดใจจริงๆ พะยะคะ”

“เจ้าคงไม่ใช่แค่ประหลาดใจ”

คำคืบนี้ไร้ซึ่งแสงจันทร์ สองพ่อลูกยืนประจันหน้าบนตำหนักไท่สือ ยืนอยู่ห่างกันเพียงห้าหกก้าว แต่แสงไฟจากโคมในมือของข้าหลวงซึ่งอยู่ห่างออกไป ส่องแสงมาไม่ถึง แสงดาว

เลียนราง ทำให้สองพ่อลูกเห็นเพียงภาพเค้าโครงของกันและกัน รางๆ เท่านั้น แต่มองสีหน้าไม่ออก

แต่เจียงหยาชวงยังฟังออกว่าน้ำเสียงของบิดาติดไปทาง ขบขัน “เมื่อครู่แม่เจ้าเดินนำหน้าพ่อตลอด แต่เมื่อเดินมาถึงหน้า ประตูวังงานเฉวียน เจ้ากลับหยุดชะงักไป...เวลานั้นเจ้าเกือบ ถامออกมาแล้วใช่หรือไม่”

“ลูกแค่ไม่อยากมาที่นี่” แม่เจียงหยาชวงจะไม่ค่อยได้ยิน บิดาใช้น้ำเสียงอ่อนโยนพูดกับตนอย่างในเวลานี้ แต่เขาก็กังมี ท่าทีที่สงบนิ่ง “อยู่ที่นี้ ทำให้ลูกนึกถึงตอนที่พบท่านอาสี่ในครั้ง นั้น”

“เจ้ากับอาสี่ได้พบกันบ่อยที่สุด ไม่ใช่ที่วังจื่อเชินหรอก หรือ” ฮองเต๋องคี่โหม่ดูเหมือนจะฟังไม่ออกว่าคำพูดของเขาแฝง ไปด้วยน้ำเสียงเย้ยหยัน ยังคงพูดด้วยสีหน้ายิ้มแย้มอย่างเคย “ตำหนักไท่สือแห่งนี้ พ่อจำได้ว่านางอยู่ที่นี้ได้ไม่นาน”

“แต่ห่างจากจุดที่เสด็จพ่อทรงยืนอยู่ไม่ไกล เป็นสถานที่ ที่ท่านอาสี่สิ้นพระชนม์!”

ท่ามกลางน้ำเสียงราบเรียบของเจียงหยาชวง ในที่สุดก็ปรากฏริ้วกระเพือก เขาพยายามสะกดความโกรธแค้น ทำให้น้ำเสียงที่กังวานนั้นให้ความรู้สึกเย็นชาน่าประหลาด

“ในปีนั้นไฟยังไม่ทันดับสนิท ลูกได้รับอนุญาตจากองค์กรของเสด็จพ่อ จึงรีบเข้าไปในวังพร้อมกับพี่แปด เห็นท่านอาสี่นอนหมอบอยู่ตรงนั้น ในมือยังกำอิฐที่ฝังดิน ท่านกำลังจะป็นไปหาหย่งฝูที่ตำหนักหลัง...”

น้ำเสียงดูเหมือนกำลังสะอื้นให้ เจียงหยาชวงเงยไปครู่หนึ่ง จึงพูดต่อ “แต่เวลานี้เสด็จปู่จากไปแล้ว เสด็จพ่อเรียกลูกมาที่นี่ คงอยากทำให้ลูกเข้าใจสถานการณ์ แล้วตามเสด็จปู่กับท่านอาสี่ไปใช่หรือไม่!”

เขาเพียงพูดแบบนี้ไปส่งเดช ไม่ปิดบังความเย้ยหยันในน้ำเสียง ทำให้ฮ่องเต้องค์ใหม่ต้องเงยไปพักหนึ่ง แล้วพูดขึ้น “ความคิดของพ่อ เจ้าอ่านสถานการณ์ทะลุปรุโปร่งมาตลอด มิเช่นนั้น เหตุใดสองปีที่ผ่านมา มีแต่คนของเจ้าที่เคลื่อนไหวมาตลอด แต่เจ้ากลับยังนิ่งเฉย!”

บทที่ 595 แกะสะเก็ดแผลกลางดึก (1)

ฉู่เหยวเสียนถูกเขย่าตัวปลุกให้ตื่นจากนิทรา เขาลืมตาขึ้นอย่างหงุดหงิด จึงเห็นว่าภรรยาตนอยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่ข้างๆ พุดเสียงแผ่ว

“คนของท่านพ่อมา บอกว่าท่านพ่อยังไม่เข้านอน พวกเขายากให้เจ้าช่วยไปตักเตือนท่าน”

“ท่านพ่อยังไม่นอนอีกหรือ” ฉู่เหยวเสียนนึกประหลาดใจหันมองไปทางนาฬิกาทองเหลืองที่มุมห้องโดยไม่รู้ตัว แล้วหยุดกายลุกขึ้น

“ประเดี๋ยวเข้าไปดูเอง”

เขารีบแต่งตัว ตรงดิ่งไปที่ห้องหนังสือ เห็นว่าตะเกียงยังถูกจุดไฟไว้สว่าง

“พ่ungsี้ยังต้องเข้าพิธีไว้อาลัยองค์จักรพรรดิ ไยท่านพ่อยังไม่นอนอีก” ฉู่เหยวเสียนผลักประตูเข้าไป เห็นว่าหย่งอ้ออังกยังถือพู่กันและนั่งอยู่ที่โต๊ะ จึงนึกเป็นห่วงและไม่เข้าใจ

“เวลานี้ยังอยู่ในระหว่างไว้ทุกข์ งานการต่างๆ ถูกเลื่อนออกไปเป็นเรื่องที่เข้าใจกันได้ มีหน้าซ้ำ เวลานี้ไม่มีกิจเร่งด่วนที่ต้องตอบกลับไปกลางดึก”

“เป็นตัวเองหรือ” หย่งอ้อเองเขียนพู่กันช้าลง แต่ก็ยังไม่หยุดเขียน ยังคงอ่านเอกสารแผ่นแล้วแผ่นเล่า พลังพูดเสียงสุขุม “ร่างกายของพ่อเป็นอย่างไร พ่อຍ່อมรู้ตัวดี สองวันมานี้พ่อนอนไม่ค่อยหลับ จึงมานั่งอ่านหนังสือราชการกลางดึกไปพลางๆ...ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร เจ้ากลับไปพักผ่อนเถิด”

ฉูเหว่ยเสียนมองสีหน้าที่ซีดเซียวของบิดา หน้านี้แว้ดแว้ดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเลียบเคี้ยวถาม “ท่านพ่อนอนไม่หลับเพราะเสียใจเรื่องของน้องสาวอยู่หรือไม่”

หย่งอ้อเองหยุดเขียน ถอนหายใจออกมา

“เฮ้อ! ชะตากรรมถูกลิขิตไว้แล้ว!” เมื่อพูดแล้วก็ส่ายหน้าเบาๆ ก่อนจะอ่านหนังสือราชการต่อ

“โชคคือน้องสาวมีหลานสาว อย่างน้อยก็นางมีไว้เป็นเครื่องเตือนใจ!”

ฉุ่เหวยเสียนอายุมากกว่าชายาฮู่จวิน้องหลายปี ฉุ่แลน้องสาวคนนี้แทบจะเหมือนบุตรสาวคนหนึ่ง นี่ไม่ถึงว่าชายาฮู่จวิน้องจะจากไปก่อนวัยอันควร ล่วงหน้าเขาไปเช่นนี้ ตามคำอธิบายของสำนักพระราชวัง ตอนที่นางเสียนชีวิต ยังมีลูกน้อยอยู่ในท้องอีกด้วย ในใจของฉุ่เหวยเสียนย่อมรู้สึกโศกเศร้าอาดูร แต่เวลานี้เมื่อเห็นท่าทางเซื่องซึมของบิดา เขาจึงพยายามหาเหตุผลมาปลอบโยน

“รอให้พ้นช่วงไวท์ทูกซ์แล้ว ลูกจะลองไปหารีอกับฮู่จวิน้อง ขอรับเป่าเอ๋อร์มาเลี้ยงที่จวนสักกระยะหนึ่ง นางจะได้เล่นกับเด็กๆ ในจวน”

ความจริงแล้วแม้ไม่ได้ทำเพื่อปลอบใจบิดา ฉุ่เหวยเสียนเองก็ตั้งใจจะรับหลานสาวมาอยู่ที่จวนหย่งอี่อ้อง เพราะเจาเต๋อดีฮ้องเต้เพ็งสวรรคต กว่าฮู่จวิน้องจะขึ้นรับตำแหน่งไท่จื่อ ก็หนึ่งปีให้หลัง ดังนั้นในช่วงหนึ่งปีนั้น จะปล่อยให้เจียงฮุยเป่าอยู่ภายใต้การเลี้ยงดูของกู่เอ๋อหนัวไม่ได้ ยิ่งเวลานี้ชายาไท่จื่อซึ่งเป็นย่ามีสุขภาพไม่ดี ไม่รู้ว่าต้องพักฟื้นนานเท่าไรถึงจะหาย

ในสภาพเช่นนี้ หากฉุ่เหวยเสียนไม่รับหลานสาวมาอยู่ที่
จวนอ๋องของตน ก็ต้องปล่อยให้หลานสาวไปอยู่กับท่านหญิง-
ผู่หนึ่งหรือจวนฉงจวินอ๋อง

ซึ่งสองครอบครัวนี้ คนแรกมีลูกชายและบุตรสาว เมื่อ
เจียงฮุยเป่าไปอยู่ที่นั่น เจียงฉีเจียงยอมถือนางเป็นหลานสาวแท้ๆ
ไม่รังแกข่มเหงนาง แต่คงไม่ได้เอาใจใส่นางเพียงคนเดียว
ฉุ่เหวยเสียนคิดว่าทำแบบนี้ ก็เท่ากับเมินเฉยต่อเจียงฮุยเป่า
ยิ่งไม่ต้องพูดถึงคนหลัง ชิวเย่หลันกับชายาฮู่จวินอ๋องไม่ถูกกัน
ซึ่งเรื่องนี้ไม่ใช่เป็นความลับแต่อย่างใด ฉุ่เหวยเสียนไม่อาจ
วางใจให้หลานสาวตกอยู่ในเงื้อมมือของชิวเย่หลันเด็ดขาด!

เนื่องจากเขาพยายามหาเหตุผลมาปลอบใจหย่งอ้ออ๋อง
จึงพูดเสนอความคิดนี้ออกมา

เมื่อหย่งอ้ออ๋องได้ยินเช่นนี้ก็กลับสับสนเสียหี แล้วพูดเสียง
หนึ่ง “ก็แค่เด็กผู้หญิงคนหนึ่ง! มีอะไรให้ต้องคิดถึง”

ซึ่งคำตอบนี้ของบิดาทำให้ฉุ่เหวยเสียนไม่รู้จะพูดอย่างไร
ความจริงแล้วหย่งอ้ออ๋องดีกับลูกชายและบุตรสาวมาตลอด ไม่ได้
ยกชายข่มหญิง เวลานี้บิดากลับบ่นว่าเจียงฮุยเป่าเป็นเพียง

เด็กหญิงคนหนึ่ง ชูเหยวเสียนจึงนึกขึ้นได้ แต่ไม่อาจพูดความคิดที่อยู่ในหัวออกมา เขานิ่งเงียบไปครู่หนึ่ง กระแอมไอ แล้วเปลี่ยนไปคุยเรื่องเต๋อนให้หย่งอ้อฟังเข้านอนเร็วขึ้น

“ฟ้าใกล้สว่างแล้ว หากท่านพ่อไม่นอนพักเอาแรงคงไม่ดีแน่ ถึงไม่หลับ แต่อย่างน้อยก็หลับตาพักผ่อนสักหน่อยก็ยังดี”

สองพ่อลูกพูดคุยกันอย่างสนิทสนม แต่บรรยากาศที่ซากระปรี้กระพังในตำหนักไท่สือ การสนทนาระหว่างสองพ่อลูกตระกูลเจียงกลับไม่กระตือรือร้นไปถึงไหน!

เจียงเทียนฉือย้อนถามลูกชาย “เจ้ายังมีข้อสงสัยในความคิดของพ่อหรือไม่”

จากนั้นเจียงหยาชวงก็พูดพ้อให้พ่อผ่านๆ ไป “ลูกรู้แต่ว่าต่อให้เสียจะดูร้ายเพียงไรก็ไม่กินลูกของตัวเอง”

สิ้นเสียงคำพูดนี้ สีหน้าของเจียงเทียนฉือพลันถอดสีไปทันตา เขาชูมือขึ้นโดยไม่รู้ตัว แต่หลังจากอาศัยแสงสลัวจากดวงดาว ก็พอจะมองเห็นสีหน้าเย็นชาของลูกชายคนเล็กได้

วางๆ เขาไม่ได้ฟาดมือลงไป เมื่อวางมือลง เขาก็หัวเราะเสียง
เย็นอยู่ครู่ใหญ่ “เจ้าคิดว่าพ่อยกมือจะทำอะไร!”

“เสด็จพ่อเป็นคนฉลาดและกล้าหาญพะย่ะค่ะ!”

เจียงเหียนจื่อฟังออกว่าคำพูดนี้มีความหมายว่า ‘หากตนไม่
ยินยอม ก็ไม่มีใครบังคับให้ตนทำได้’ ตั้งแต่เขาควบคุมกองทัพ
สยบอู่อรอย่างเบ็ดเสร็จ ก็ไม่มีใครสามารถบีบเขาได้แล้วมิใช่
หรือ แม้แต่เจาเต๋อตั๋ย่องเต๋ที่เพิ่งสวรรคตไป จะพูดคุยกับเขาก็
มาในรูปแบบของการหารือกัน

ฉลาดกล้าหาญหรือ มีผู้พูดว่าก้าวแรกผิดพลั้ง ก้าวต่อไป
ย่อมผิดขึ้นเรื่อยๆ!

เจียงเหียนจื่อจ้องมองลูกชายคนเล็กตาเซมิ่ง อดคาพยพ
บนใบหน้าที่แสนคุ้นเคยนั้นเหมือนตนในวัยหนุ่ม ท่วงท่าองอาจ
ดุจหอกซัด ครั้นลูกชายคนเล็กพูดออกมาห้วนๆ แค่นี้ เขากลับ
อดประหลาดใจไม่ได้ ช่างละม้ายคล้ายคลึงกันเหลือเกิน เหมือน
ย้อนกลับไปตอนที่ตนเพิ่งเข้าไปเป็นทหาร เหมือนใบหน้าที่ฉาย
บนกระจกสัมฤทธิ์

แต่เงาร่างอันองอาจที่ฉายบนกระจกในเวลานั้นเลือนหายไปท่ามกลางการต่อสู้อย่างดุเดือดในสงครามครั้งแล้วครั้งเล่า แม้เวลานี้เขาจะยืนด้วยท่วงท่าภูมิฐานน่าเกรงขามเหมือนเดิม แต่ความองอาจในวัยหนุ่ม เลือนหายไปตามกระแสน้ำแห่งกาลเวลาแล้ว

วันเวลาที่ผ่านไป ทั้งสิ่งที่เปรียบเสมือนซากหักพังใต้ฝ่าเท้าในเวลานี้ แม้รากฐานที่งดงามยังคงอยู่ แต่ความสง่าล้ำค่าอย่างแท้จริงล้วนค่อยๆ ถูกกาลเวลาบ่อนทำลายไป เหลือเพียงซากกำแพงเป็นหย่อมๆ เหมือนสะเก็ดแผลบริเวณที่บาดเจ็บ

ลึกลงไปได้สะเก็ดแผลเหล่านั้นคือความทรงจำที่เขาไม่อยากหวนรำลึกถึง แต่ยามนี้กลับอดไม่ได้ที่จะสะกิดมันออกมากับมือ ใช้ความรู้สึกเจ็บปวดแสนสาหัสเหล่านั้น บอกเล่าความรันทตในใจที่ต้องเลียบาดแผลตัวเองในยามคำคืนครั้งแล้วครั้งเล่า

“หากปีนั้นไม่วางแผนชิงกองทัพสยบอุดร...”

เจียงเทียนฉือพูดไปได้ครึ่งเดียว เขาก็ส่ายหน้าด้วยความปวดร้าว ไม่ได้คิดเรื่องนี้ต่อ แต่กลับนั่งเงียบไปครู่หนึ่ง เมื่อปรับน้ำเสียงให้สงบได้ จึงพูดต่อ

“สิบเก้า เจ้ารู้หรือไม่ ว่าเหตุใดปีนั้นพ่อจึงไปเป็นทหาร”

“เพราะท่านลุงใหญ่กับท่านลุงสามยึดเอาการสนับสนุนในราชสำนักจากเสด็จปู่และท่านปู้รองไว้หมด หากเสด็จพ่อไม่ไปเป็นทหาร จะมีโอกาสได้เซ็ดหน้าชูตาหรือ” คำตอบนี้ ทุกคนในตระกูลเจียงต่างรู้จักอยู่แล้ว เจียงหยาชวงจึงตอบได้

แต่เมื่อเจียงเทียนฉือได้ยิน เริ่มแรกเขาพยักหน้า จากนั้นก็ส่ายหน้า

เมื่อเห็นว่าลูกชายทำสีหน้าประหลาดใจ เขาจึงอธิบายอย่างราบเรียบ “ลุงใหญ่กับลุงสามของเจ้ายึดเอาการสนับสนุนจากปู่และปู้รองของเจ้าไว้หมด...เฮ้อ! ‘ยึดเอา’ ใช้คำได้เหมาะสมยิ่งนัก เพียงแต่คนที่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ จะเข้าใจความหมายของคำนี้อย่างลึกซึ้งหรือ”

“เจ้าก็รู้ หลังจากที่พ่อเกิดมาได้หลายปีจึงมีอาเจ็ดของเจ้า ตลอดเวลาที่อยู่ในเมืองหลวงมาหลายปี ลูกชายสายตรงมีแต่ ลุงใหญ่ ลุงสาม พ่อ และอาหของเจ้า!”

“แต่เจ้าคงไม่รู้ ในเวลานั้น คนที่ไม่ได้รับความสนใจที่สุด ถูกมองข้ามที่สุด และถูกยำของเจ้าต่อว่ามากที่สุดก็คือพ่อ”

เจียงหยางหวงตะลึงงันไป คล้ายกับอยากพูดอะไรออกมา แต่เจียงเทียนจื่อโบกมือปرامไว้เสียก่อน เขายิ้มหยันให้ตนเอง

“เจ้าต้องไม่เชื่อพ่อเป็นแน่ ถ้าอย่างนั้นเจ้าลองคิดดู ในบรรดาลูกชายทั้งสี่ ลุงใหญ่ของเจ้าเป็นอันดับหนึ่ง ไม่ว่าปู่เจ้า หรือปู่รองเจ้ามีของดีอะไร ก็มักจะนึกถึงเขาก่อนเป็นอันดับแรก แม้ว่าเขาเป็นคนที่อาวุโสที่สุด แต่เวลามีเรื่องขัดแย้งกัน ก็จะตัดสินว่าเป็นความผิดของคนอื่น จากนั้นก็เป็นลุงสามของเจ้า เขาเป็นลูกชายคนโตของปู่เจ้า ส่วนอาหของเจ้าเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของปู่รองเจ้า ในสภาพเช่นนี้ เจ้าคิดว่า การเมินเฉย การลงโทษ ถ้าไม่ตกเป็นของพ่อแล้วจะเป็นของใคร”

“อย่าว่าแต่ตอนที่ยาแท้งๆ ของเจ้ายังมีชีวิตอยู่เลย ในฐานะมารดาแท้งๆ ก็ดี ในฐานะภรรยาเอกก็ดี แต่การที่ท่านระบายความไม่พอใจใส่พ่อก็เป็นเรื่องสมเหตุสมผล”

ตอนที่เจียงเทียนฉือพูดคำว่า ‘สมเหตุสมผล’ แวตากลัปเตรั้สลดลง ไม่แสดงถึงความรู้สึกอื่น พูดอย่างเย็นชา “เมื่ออยู่อีกคนหนึ่งของเจ้าแต่งเข้าบ้าน ท่านก็ยังกระตือรือร้นอยากใกล้ชิดกับลุงสามของเจ้า ช่วยเขาคิดแผนการ แม้ลุงสามของเจ้าจะไม่ใส่ใจท่านเลยก็ตาม”

เขาหลับตาลง เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง เจียงหยาชวงก็เห็นประกายหยดน้ำที่สะท้อนแสงออกมาแวบหนึ่ง “อยู่กับผู้อาวุโส ถูกเมินเฉยและไม่ได้รับความไว้วางใจยังไม่เป็นไร เจ้ารู้หรือไม่ว่าสิ่งที่พ่อจำได้แม่นที่สุดในเวลานั้นคืออะไร”

เจียงหยาชวงมองเขาด้วยสีหน้าซับซ้อน “คืออะไรหรือพะย่ะค่ะ”

“คือไม่มีอะไรเลย!” เจียงเทียนฉือบอกเล่าชีวิตวัยเด็กของตนด้วยน้ำเสียงเรียบนิ่ง ไม่เผยความรู้สึกใดๆ

“เวลาที่มีการแบ่งข้าวของ ของเหลือของที่ลุงใหญ่ ลุงสาม และอาหของเจ้าไม่ต้องการส่วนใหญ่ ก็ยังไม่แน่ว่าจะตกมาถึงพ่อ เพราะตอนที่พวกเขาเปลี่ยนใจก็จะกลับมาเอาคืนไปหรือหยิบฉวยไปซึ่งๆ หน้า หากพ่อทักท้วงหรือไม่ยอมให้ละก็...”

เขาแค้นหัวเราะออกมา “ย่าของเจ้าจะใช้กฎบ้านลงโทษพ่อ!”

“ดังนั้นเมื่อสองปีก่อน เมื่อพ่อได้ยินคนบอกว่ามีคนปรามาสลุงสามของเจ้า บอกว่าเขาไม่มีความสามารถสักนิด ไม่เหมือนพ่อ ซึ่งพ่อถูกลุงใหญ่ของเจ้าใช้อำนาจบีบคั้นเหมือนลุงสามของเจ้า แต่พ่อไม่เคยพูดอะไรสักคำ พ่อได้ยินแบบนั้นก็หัวเราะอยู่หลายวัน แต่พ่อต้องการปกป้องของของตัวเองยังถูกตีหลายครั้ง ยิ่งไม่ต้องพูดถึงของที่ยังมาไม่ถึงมือตนเอง หากยังไม่รู้จักจำ ก็คงโง่ตupidแล้ว!”

เจียงเทียนฉือส่ายหน้า ใบหน้าระบายด้วยรอยยิ้ม ดูผ่อนคลายจนแทบจะไร้เดียงสา แต่แวต่ายยังคงเศร้าสลดและเย็นชา

“แน่นอนว่าเรื่องในวัยเด็ก ไม่มีอะไรต้องถือสา ผ่านไป
แล้วก็คือผ่านไป พ่อไม่ใช่คนใจแคบถึงขั้นเอาความแค้นตอน
สิบขวบมาใส่ใจจ๋า”

เมื่อเจียงหยาชวงฟังมาจนถึงตอนนี้ ก็ถามอย่างราบ
เรียบ “เสด็จพ่อไม่ใช่ใจบุญคุณความแค้น แต่คนใกล้ชิดใส่ใจ
หรือ”

“เจ้าควรรู้ไว้ พี่เก่าของเจ้ามีชาติกำเนิดที่ไม่ธรรมดา”
เจียงเทียนฉือหนึ่งเงิบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามออกมาอย่าง
กะทันหัน “แต่เจ้ารู้หรือไม่ว่าบิดาของนางเป็นใคร”

“เป็นท่านลุงใหญ่ ไม่ก็ท่านลุงสาม หรืออาจจะเป็นท่าน
อาหก” เจียงหยาชวงรู้เรื่องชาติกำเนิดของเจียงฉีล่ายเท่าที่เขา
เคยบอกขิวเย่หลัน ส่วนเรื่องที่ว่าเจียงฉีล่ายมีสายเลือดของ
ตระกูลเจียงหรือไม่ เขายังไม่รู้แน่ชัด แต่เมื่อเจียงเทียนฉือ
พาดพิงถึงนางเช่นนี้ แสดงว่าเจียงฉีล่ายต้องไม่ใช่พี่สาวแท้ๆ
ของเขาเป็นแน่!

จากเรื่องราวที่ที่เจียงเทียนฉือเล่าไปเมื่อครู่ บิดาแท้ๆ ของเจียงฉีล่าอาจเป็นใครคนหนึ่ง ในสามคน นั่นคือเจียงเทียน-เอ๋อ เจียงเทียนฉี และเจียงเทียนชาน

ยังดีที่เจียงหยาชวงเคยพบเห็นเรื่องราวที่สับสนอลหม่าน มาจนชิน เวลานี้เขาจึงได้แต่ขมวดคิ้วแน่น รู้สึกรังเกียจเหลือทน แม้แต่ฮู่จวินอ๋องซึ่งลักลอบมีความสัมพันธ์ชู้สาวกับหญิงสาว วังหลังของราชวงศ์รู่ย์ไปทั่ว อย่างน้อยเขาก็ยังรักษาแบบแผน อย่างน้อยพี่ชายของเขาก็ไม่ทำให้คนรอบข้างเดือดร้อน!

ฮู่จวินอ๋องไปล่อลวงภรรยาคนอื่น หญิงม่าย หรือ โสเภณีอย่างไรก็ไม่มีใครห้าม แต่เมื่อกลับมาตระกูลเจียง ก็ยุ่งเกี่ยวแต่คนในเรือนของตนเท่านั้น ต่อให้หญิงในเรือนอื่น จะสวยหยาดเยิ้มแค่ไหนก็ไม่เหลียวมอง

สตรีอย่างซิวเย่หลันซึ่งใครๆ ต่างให้การยอมรับว่านาง เป็นคนงาม ฮู่จวินอ๋องได้พบน้องสะใภ้คนนี้หลายครั้ง แต่ไม่เคยหยอกล้อนางเลยสักครั้ง อย่างว่าแต่ซิวเย่หลันเลย แม้แต่สาวใช้ของซิวเย่หลันอย่างซู่เหอเมื่อก่อน หรือมู่จิ้นในเวลานี้ พวกนางล้วนแต่เป็นคนสวยทั้งนั้น ฮู่จวินอ๋องเองก็เคยเห็น

พวกนาง อย่าว่าแต่ขอสาวใช้จากนางเลย แม้แต่พูดหยอกล้อก็ไม่เคย!

ก่อนหน้านี้ แม้เขาจะเคยขอสาวใช้แซ่หลินคนหนึ่งที่เคยรับใช้ในห้องหนังสือ ซึ่งเป็นคนละครณีกัน ขอสาวใช้ของน้องชายกับขอสาวใช้ของน้องสะใภ้ กรณีแรกย่อมไม่ทำให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์ อย่าว่าแต่สาวใช้เลย แม้แต่หนูที่แต่งเข้ามา ก็ซื้อขายให้กันได้ แต่กรณีหลังนั้นแตกต่างออกไป เพราะจะทำให้คนโพ้นทะเลไม่จบสิ้น

ครั้งก่อนที่ฮุยจวินต้องพบสาวใช้แซ่หลินก็ขึ้นกรานจะเอาไปให้ได้ แต่กับซู่เหอ มู่จินซึ่งเคยเห็นหน้าหลายครั้งแล้ว เขาไม่เคยเอ่ยปากขอเลย นั่นหมายความว่าแม้เขาลุ่มหลงในอิสตรีลักลอบเล่นชู้กับนางสนมวังหลังของราชวงศ์รู่ยก่อนหน้านี้ แต่เขาไม่มีวันลักลอบเล่นชู้ภายในครอบครัวเดียวกัน!

“อยู่นอกบ้าน แม้ว่าพี่แปดมีชื่อเสียงในทางที่ไม่ดี แต่ก็รู้จักขอบเขต ส่วนท่านลุงและท่านอาทั้งสามคน...”

เจียงหยางวงถอนหายใจ เงยหน้าขึ้นมองเจียงเทียนฉือ
“หรือว่าเป็นเพราะเสด็จพ่อเดินทางไปชายแดน และหลังจากนั้น
ท่านปู่รอก็พยายามบ่มเพาะเสด็จพ่อ...”

เจียงเทียนฉือส่ายหน้า

เจียงหยาง

ข้านี้แหละบุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 18 จบ

名门嫡后

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com @amarinbooks Camellia Novel

《名门嫡后》

Author © 繁朵 (Fan Duo)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横网络技术有限公司 BEIJING

HUANXIANG ZONGHENG NETWORK TECHNOLOGY CO., LTD

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งตัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

繁朵 (Fan Duo)

ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล เล่ม 18 / 繁朵 Fan Duo : เขียน; มณฑิรา ผาทอง.: แปล จาก 名门嫡后.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2568.

(1) , 521 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. มณฑิรา ผาทอง. , ผู้แปล. II. ข้านี้แหละ บุตรสาวอันดับหนึ่งของตระกูล.

ISBN 978-616-18-7857-3